

SKAL UPPLIVA ALT MILLUM HIMMAL OG JØRÐ

– Vit taka ikki altíð serlig atlit til, at hann ikki sær so væl, tí vit ynskja, at hann skal sleppa at uppliva alt millum himmal og jørð, meðan hann enn kann. So vit hava verið á skíferiu í Eysturríki, súkkluferiu á Bornholm og hava fleiri ferðir gingið upp á Slættaratind við honum. Tað sigur Súsanna Eliassen, mamma at Gutta Eliassen, ið hevur sjáldsomu diagnosuna Bardet-Biedl, ið førir við sær, at hann fyrr ella seinni verður blindur

HALLUR AV RANA

Alt gekk sum tað skuldi. Súsanna Eliassen lá og hvíldi seg í songini í føðistovuni og hevði júst fingið nýfðingun í favn. Hetta var seinni sonurin hjá henni og manninum Jákup Petur Eliassen, og kundi hon gleðast yvir, at alt spældi væl av, tó at Gutti, ið var navnið nýfðingurin fekk, við sínum 5180 grammum og 60 sentimetrum var nakað størri enn flestu nýfðingar.

Friður hvíldi hesa lötuna inni í føðistovuni og við hennara lið stóð maður hennara og eygleiddi nýggjasta limin í teirra lítlu familju, meðan starvsfólkini tókust við sítt. Súsanna Eliassen varnaðist, at maðurin var upptikin í høggu hondini hjá nýfðinginum.

– Eg legði merki til, at hann taldi spakuliga, meðan hann rørdi við fingrarnar hjá Gutta. So mest sum í spøluni spurdi eg hann, um tað ikki vóru fimm fingrar har, minnist Súsanna Eliassen aftur á.

Svarið frá manninum kom tiskil heilt óvart á hana.

– Nei, har eru faktiskt seks fingrar, var stutta svarið frá Jákup Petur Eliassen.

Einki óvanligt

Hóast hvørki Súsanna Eliassen ella ljósmóðurin, ið hevði hjálpt til við

at bera barnið í heim, høvdu lagt merki til tann sætta fingurin, so skapti avdúkingini hvørki nakra stúran ella ótta í føðistovuni hendan dagin. Tað er nevniliga ikki so óvanligt, at børn verða fødd við einum fingri ella einari tá ov nógv.

– Hondin hjá Gutta var eisini so vøkur skapt. Um man ikki taldi eftir, so legði man ikki merki til eyka fingurin. Tað var slett ikki soleiðis, at fingurin sá vanskapur út ella ikki hoyrði heima har. Man mátti telja eftir fyri at síggja hann, tí hondin sá púra vanlig út, sigur Súsanna Eliassen.

Tann sætti fingurin, ið var uttast á høggu hond við síðuna av lítla fingur, bleiv seinni skorin burturuttan nakrar trupulleikar, og at alt tyktist at vera sum tað átti. Gutti treivst væl, og familjan bleiv send heimuttan nakrar serligar vegleiðingar um at halda eyga við nýfðinginum.

Fekk ikki nokk

Skjótt fingur Súsanna og Jákup Petur Eliassen illgruna um, at alt ikki var sum tað átti, tí menningini hjá Gutta tyktist at vera so nógv øðrvísi enn tann hjá eldra beiggjanum, ið var føddur háltvtriðja ár frammanundan.

– Hann var bara nakrar heilt fáar vikur gamal, tá vit søgdu við hvønn annan, at vit blivu ikki kløkk, um har var okkurt øðrvísi við honum.

Øll børn mennast ikki á sama hátt, og tí ber ikki heilt til at samanbera børn, men vit lögdu merki til, at har var okkurt, ið var grundleggjandi øðrvísi við menningini hjá Gutta. Hesi lítlu ljóðini, ið nýfðingar mangan gera, tey gjørdi hann t.d. slett ikki og so slevaði hann eisini illa, sigur Súsanna Eliassen um fyrstu vikurnar hjá næstelsta soninum.

Men tað var serliga, tá Súsanna Eliassen skuldi geva bróst, at upplivingin var heilt øðrvísi enn frá fyrra soninum.

– Tað virkaði fyri okkum, sum hann ikki visti, nær hann var mettur. Hann helt bara á at súgva. Og um vit tóku hann burturfrá, tá ið vit mettu, at hann hevði fingið nokk av mjólk, so byrjaði hann at gráta. Endin var eisini tann, at eg bleiv innløgð, tí eg fekk bruna í bróstini, greiðir Súsanna Eliassen frá, og leggur afturat.

– Maðurin mátti tiskil vera heima við Gutta og gav honum fløsku, og tað gjørdist eisini ein varandi loysn, tí hitt bar ikki til. So fyrsta tíðin við Gutta var nokk so buldraslig, men vit høvdu ikki fingið staðfest, at nakað var á vási við honum.

Arvaligt

Tá ið Gutti fór í vøggustovu, varnaðust eisini starvsfólkini har, at okkurt tyktist at vera øðrvísi við